

ALEMBIC GAMES

Custom built Alembic series II

De redactie heeft het weer voor elkaar. Ze hebben me de verantwoording en, zoals zal blijken, het genoegen gegeven de duurste basgitaar die ik ooit in handen heb gehad, te bespreken.

Durven ze het niet aan om zelf een instrument te bespreken, dat duurder is dan een vette vierduizend gulden, tenzij het om een oude, afgeroste strat gaat...?
Door **Rob Burns**

Het gaat hier om een custom gebouwde Alembic series II Point model, met LED-jes in de toets van de hals om met gouden hardware. Ik heb heel wat mooi afgewerkt hout in mijn handen gehad, maar niets kon tippen aan deze plank. Dat mag ook wel voor deze prijs (nee, nog niet kijken!). Enige boosheid zou zeer terecht zijn, als de afwerking te wensen overliet. Deze basgitaar is besteld door Chris Oaten uit Hull (UK) (die uiteraard bedankt wordt voor het beschikbaar stellen van deze schoonheid) en is een exacte kopie van de door Mark King gebruikte Alembic. Het Mark King model van Alembic is echter geen series II (met zijn complexe toonregeling), maar een met vier potmeters en twee 'Q' frequentie schakelaars uitgerust model, dat op het 'twentieth anniversary' model lijkt.

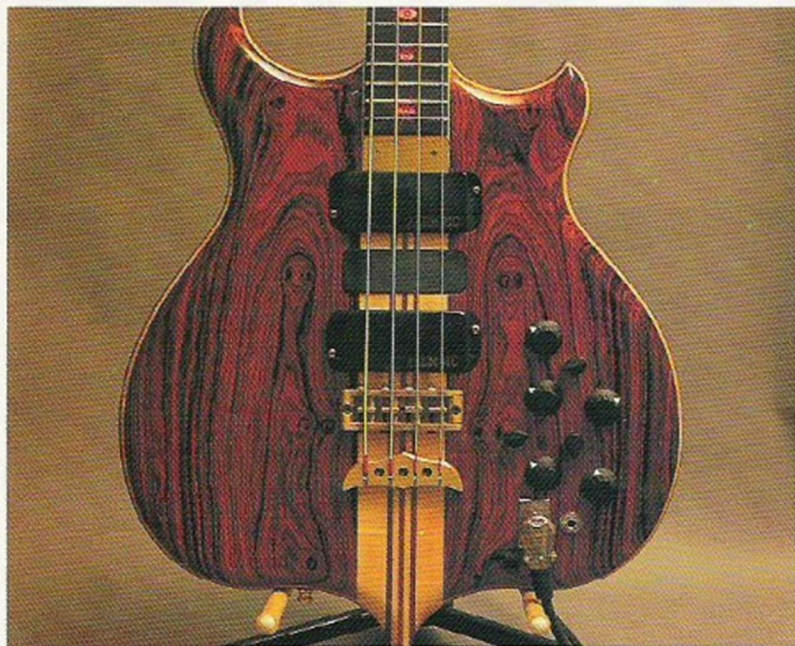
Je hebt natuurlijk toch al naar de prijs gekeken. Dat is schrikken, nietwaar? Ach, je moet maar denken: een beetje goede basgitaar bevindt zich al in de drie- tot vijfduizend gulden klasse. Ik weet dat er al voor ongeveer twee en een half duizend gulden een redelijke basgitaar te koop is, maar echt goede elektronica en hout zijn niet goedkoop. Er zijn contrabassisten die wel veertig tot vijftigduizend gulden neerleggen voor hun instrument. De prijs van een Bechstein of Steinway babyvleugel is trouwens ook niet misselijk- laat staan die van een concertvleugel!

Zo vreselijk moeilijk hebben we het dus niet. Aan de andere kant konden we Jaco Pastorius op een oude, beschadigde jazzbas zien spelen, James Jamerson op een oude precision, Paul McCartney op een Rickenbacker en Larry Graham en Marcus Miller ook op jazz-bassen. Om

Foto: James Cumpsty

▶ maar een oude spreuk te bezigen: het is niet wát je gebruikt, het gaat erom hóe je het gebruikt. Shakespeare! Dit natuurlijk met respect voor alle Alembic bespelers, ik weet zeker dat ze dankzij hun Alembic een fantastische sound hebben.

Constructie

De series II body is vijfdelig gelamineerd, met een verbluffend mooie voor- en achterkant van cocobolo (de vlammen in het hout lijken op twee starende ogen die zeggen: "bespeel mij"). Het middendeel is van esdoorn en walnoten hout en het geheel is bedekt met een heldere hoogglanslak.

De hals gaat, zoals bij alle Alembics, door de body en eindigt in een punt (er zijn twee types verkrijgbaar: Point en Omega. In het laatste geval lijkt de basgitaar een beetje op een oorkruiper). De hals is opgebouwd uit zeven lagen esdoorn en purper hart, met een ebbenhouten toets van bijna een halve centimeter dik. De kop staat in een hoek met de hals, is gefineerd met cocobolo en heeft een gelamineerde inleg van wat op walnoot in esdoorn lijkt. De afwerking hiervan is erg mooi: de dames en heren bij Alembic hebben oog voor elk detail. De twee octaafs hals lijkt erg lang. De twaalfde fret ligt op een plaats, waar je bij andere basgitaren de tiende fret zou verwachten. Je moet hier bij het bespelen goed op letten! De hals bevat ovale parelmoeren inleg, met krachtige LEDjes zowel onder iedere inleg als langs de rand van de hals. Alembic heeft het hier over hun 'medium' scale bashals: ik heb op een Alembic

longscale gespeeld, waarbij je je arm volledig moet strekken om de lage F te kunnen bereiken – uitstekend geschikt voor Arnold Schwarzenegger en bassisten van twee meter en langer! De hardware is of verguld of van koper. De stemmechanieken zijn verguld, het Alembic logo is zilver, in goud gevat. Ik vind het altijd nogal dubieus om de naam van een of andere muzikant op een instrument te hebben staan, zelfs als deze

muzikant Mark King of Stanley Clarke is. Een instrument kan beter zelf een goede reputatie hebben, dan dat het moet profiteren van de reputatie van zijn beroemde gebruikers. De Point Alembic en het z.g. Stanley Clarke model bestonden allang voor Mark King en Stanley ze gingen gebruiken. Voor de Gibson Les Paul maak ik een uitzondering, omdat Les Paul dit

model zelf heeft ontworpen; Leo Fender heeft zijn stratocaster nooit het Fender Buddy Holly model genoemd. (Höfner heeft zijn beroemde vioolbas ook nooit naar Paul McCartney vernoemd – iedereen heeft het in dit geval over de Beallobas).

Gelukkig draagt de te behandelen basgitaar alleen het Alembic logo en haar naam.

De brug en snarenhouder zijn van koper, dit in navolging van de oer-Alembic. De snaarhoogte is met een schroef aan iedere kant van de brug verstelbaar, wat betekent, dat de snaarhoogte niet individueel per snaar af te stellen is. Wel kan de octaafzuiverheid van iedere snaar afgesteld worden.

De breedte van de hals komt verrassend genoeg overeen met de breedte van een originele Fender precision: bij de kop ongeveer 4,5 cm, aan het eind van de hals bij de body ongeveer 6 cm. Op deze plaats bevindt zich, tussen de hals en het halselement, een koperen plaatje met het serienummer.

Het elektronisch circuit van de Series II is, zoals bij bijna alle Alembics, zeer uitgebreid. Dankzij vijf potmeters en drie schakelaars kun je flink aan knoeien met de klankkleur van de basgitaar. Het zal wel wat tijd kosten om alles onder de knie te krijgen, vooral als je de simpele toonregeling van een Fender Precision gewend bent.

Drie van de vijf potmeters regelen het volume: een master en een voor elk van de twee elementen. Tussen de twee elementen zit het z.g. 'hum-cancellation' element, dat de brom van de twee single coil elementen weghaalt. De elementen zijn te selecteren met een vier standen draaischakelaar.

Ieder element heeft twee toonregelaars. De kleinste van de twee wordt door Alembic 'CVQ' (continuously variable 'Q') genoemd, wat in feite het zelfde is als een parametrische EQ. Met de grote toonregelaar bepaal je hoeveel je van de 'Q' afstelling wilt gebruiken. De Series I en de Series II hebben een externe stroomvoorziening in de vorm van een klein kastje, dat via een kabel met vijfpolige XLR pluggen aan de bas aangesloten wordt. Met dit doosje kun je bepalen of je de basgitaar stereo of mono gebruikt. De stroomvoorziening voedt zowel het actieve circuit, als de LEDjes in de hals. Achterop de body zijn drie koperen afdekplaatjes te vinden: een dekt het tooncircuit af, de tweede heeft gaatjes, waardoor je het hoog, het laag en de bromverzwakking fijn kunt afregelen. Achter het derde afdekplaatje kun je de ▶

▶ batterijen kwijt, die voor de stroomvoorziening zorgen, als je de speciale kabel bent vergeten, of draadloos wilt spelen via de normale uitgang.

In gebruik

Orridal deze basgitaar nu eenmaal door een particulier besteld en betaald is (het bedrag zal je nu wel bekend zijn – of heb je nog steeds niet gekeken?), kon ik niet mijn normale test doen en de basgitaar van tien meter naar beneden laten donderen, om te kijken of de hals misschien krom trekt. In plaats daarvan heb ik de basgitaar in een Trace Elliot 1215 combo geprikt, zonder daarbij enige EQ of effecten to gebruiken.

Omdat ik in het verleden al meerdere malen Alembics in de studio heb gebruikt, kan ik je verzekeren, dat ze voor het opnemen uitstekend klinken, door hun veelzijdige toonregeling. Hoewel ik met het testmodel niets opgenomen heb, kan ik zonder enige twijfel beweren, dat deze basgitaar geen uitzondering zal zijn. Het is fijn te merken, dat ik alle sounds die ik wil horen zonder enige moeite op de basgitaar zelf kan instellen, terwijl de toonregeling op mijn versterker neutraal staat. Hierdoor kun je, zelfs met een mindere god op versterkergebied, een perfect geluid maken – anders wordt het tijd om je oren eens te laten testen. Je kunt hard spelen op een Alembic; het is makkelijk om het klassieke Stanley Clarke ge-

luit te krijgen – maar waarom zou je proberen als iemand anders te klinken, met zo'n instrument in je handen?

De basgitaar lijkt prachtig afgewerkt, alleen de fretten zijn wat scherp langs de rand. Dit kan makkelijk verholpen worden, maar het is jammer dat dit niet in de fabriek gebeurd is. Speel je staande, met een draagband, dan blijkt de hals iets aan de zware kant te zijn, topzwaar dus. Hier kun je natuurlijk aan wennen, ik preferer Alembics 'short scale' model, dat beter in balans is. Als je de basgitaar zittend bespeelt, heeft hij de neiging weg te glijden, zodat je altijd een draagband moet gebruiken. Over het algemeen is het prettig spelen op deze hals en is het instrument, met al zijn houtsoorten, niet te zwaar.

Nadat ik eenmaal die dingen had gespeeld die ik altijd speel, als ik een nieuwe bas in mijn handen heb, werd het moeilijk om de basgitaar weg te zetten. Het geluid kan vol en zwaar zijn, voor het basis/pomp werk, maar ook licht en helder voor het slappen en tappen. Zo als ik al zei: de Alembics behoren tot de meest veelzijdige basgitaren op deze planeet.

Conclusie

Ik ben zelf niet zo gek op de LEDjes. Volgens mij ziet het instrument er beter uit, als ze uitstaan. Je kunt ze niet zomaar uitzetten. Hoe moet dat, als je op het

toneel absoluut geen licht wilt hebben, bijvoorbeeld aan het eind van een nummer? De enige manier is door radicaal de plug los te trekken. (Er is wel degelijk een andere manier: zie persoonlijk commentaar.)

Het hout is prachtig afgewerkt. Je hebt hier een echt goed instrument, beter dan sommige massaproducten waarvan je niet weet of zo, naarmate ze ouder worden, ook beter worden. Het instrument leent zich makkelijk voor het spelen van alle stijlen en heeft, in tegenstelling tot andere door mij besproken basgitaren, een plaats veroverd op mijn lijst van nog aan te schaffen instrumenten. Chris Oatton heeft een prachtige basgitaar gekocht. Ik ben eigenlijk een beetje jaloeers op hem.

Het is duidelijk: we hebben hier te maken met echte kwaliteitsbouw. Ik heb in New York tingerstreep Les Pauls gezien, die fl. 33.000,- (drieëndertig duizend gulden) kosten. Dus ook al is dit misschien dan een van de duurste basgitaren die je ooit gezien hebt, als we het over echte kwaliteit hebben, is de prijs voor serieus geïnteresseerden echt wel redelijk.

(Engelse) kostprijs: fl. 14.800,-

Voor meer informatie:

Nederlandse importeur:

WILLS MUZIEKIMPORT

Roadhuisstraat 88,

4631 NH HOOGERHEIDE.

Tel. 01646-12109,

Fax 01646-12835 ●

...EN HET KAN NOG GEKKER!

Ruim tien jaar geleden werd één van de eerste, zonet de eerste Alembic door sessie-man nr 1, Jan Hollestelle, uit Amerika gchaald. Helaas bleek de hals voor hem iets te lang, zodat de basgitaar al snel in de verkoop lag. De gelukkige koper was Edwin van Huik, die sindsdien en ernstige Alembic verslaafde is geworden en gebleven. Contacten met de firma Alembic leidden uiteindelijk tot de opdracht van Edwin, om een basgitaar te bouwen, waarin alle know-how van Alembic verwerkt zou zitten. Het resultaat kun je op de foto hiernaast bewonderen. Uit deze basgitaar is het Alembic 'van Huik' model geboren.

Het meest bijzondere aan deze basgitaar (een Series II 'Stanley Clarke' short scale model), is de zéér uitgebreide toonregeling. Als je de bas voor het eerst ziet, valt je onmiddellijk het enorme woud aan knoppen en schakelaars op. Ik zal je niet verder met alle technische details om je oren slaan; bij een privé demonstratie werd me duidelijk, dat deze Alembic als

een oude, knorrnde precision kan klinken, maar ook als de meest moderne, spetterende funkbas. Ach, lees alle juichende kritieken hierboven maar, ze slaan ook op deze basgitaar. Als extra heeft Edwin van Huik een dimmer laten inbouwen om zo de ook op deze bas aanwezige ledjes te kunnen temperen of zelfs uitzetten.

We hebben hier te maken met een leukernij voor de absolute basfanaat. Wil je zoiets kopen, dan moet je of kapitaalkrachtig zijn, of op een fiets naar je schabbels gaan en ouwe schoenen eten. Prijs? Ongeveer 24.000 gulden.

Met dank aan Michel F. uit Amstordam (de nieuwe eigenaar van dit bas-juweel).

Martin Zand Scholten ●